

Πιστεύω, Κύριε, βοήθα με στην απιστία μου (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom (†))

[/ Πεμπτουσία](#)

Στο σημερινό Ευαγγέλιο, όπως και σε άλλα σημεία της Καινής Διαθήκης, βλέπουμε να έρχονται ή να φέρνουν στον Κύριο άνδρες, γυναίκες και παιδιά με την ελπίδα της ιάσης - της ίασης από σωματικές ασθένειες, από την δυστυχία, από τον πόνο, την αγωνία της ζωής. Και κάθε φορά ο Χριστός τους λέει, «Πιστεύεις ότι μπορώ να το κάνω αυτό; » Και σ' αυτήν την περίπτωση, ο άνδρας που ρωτήθηκε από τον Κύριο αν πιστεύει σε σχέση με τον ασθενή υιό του είπε, «Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μοι τη απιστία μου». Αλλά εάν πιστεύουμε ότι ο Χριστός ο Κύριός μας έχει τη δύναμη να σώσει, υπάρχει κάτι περισσότερο σε αυτό. Επειδή είναι αναμενόμενο να πιστέψουμε όχι μόνο στην Θεϊκή δύναμη, αλλά στην Θεϊκή συμπόνια.

Το κείμενο του σημερινού Ευαγγελίου μας μιλάει για το έλεος. Έλεος σημαίνει τρυφερότητα, φροντίδα, αλλά πέρα απ' αυτό, υπάρχει αυτή η σπουδαία, και κατά έναν τρόπο τρομακτική λέξη, «συμπόνια», που σημαίνει ετοιμότητα, και πράγματι όχι μόνο ετοιμότητα αλλά την πραγματικότητα να υποφέρει κανείς, αναλαμβάνοντας μαζί τον πόνο ενός άλλου προσώπου. Και αυτό είναι που στην πραγματικότητα έκανε ο Χριστός με την Ενσάρκωσή Του. Δεν ενδύθηκε μόνο την ανθρώπινη φύση σ' όλη την αδυναμία της, αλλά όλο τον πόνο, τα βάσανα, την αγωνία του καθένα από εμάς. Και εάν στρεφόμαστε σ' αυτόν ζητώντας Του να μας θεραπεύσει, να μας βοηθήσει, αυτό που αληθινά θέλουμε να πούμε είναι, «Πιστεύω, Κύριε, ότι η αγάπη Σου είναι τέτοια ώστε δεν υπάρχει πόνος του νού, καμιά αγωνία του νού, κανένας σωματικός πόνος που να μην συμμετέχεις. Ναί, Εσύ σταυρώθηκες, δεν μοιράστηκες μοναχά τον θάνατό μας, αλλά τον πόνο που καίει σε κάθε καρδιά και ξεσχίζει κάθε μέλος του σώματος.» Μπορούμε να στραφούμε στον Θεό όταν βρισκόμαστε σε ανάγκη και να πούμε, «Κύριε, έχω εμπιστοσύνη στην συμπόνια Σου. Πιστεύω ότι όποτε υποφέρω, δίκαια η άδικα, από δικό μου φταίξιμο η όχι, Εσύ υποφέρεις μαζί μου, μοιράζεσαι την αγωνία μου· και η αγωνία Σου είναι μεγαλύτερη από την δική μου, επειδή γνωρίζεις περισσότερο από εμένα, τι θα μπορούσα να είμαι στην ψυχή και στο σώμα.»

Και έτσι όταν έχουμε ανάγκη το θείο έλεος η τη θεία βοήθεια, ας μην στραφούμε

απλά σε Εκείνον για να του πούμε, «Κύριε, βρίσκομαι σε ανάγκη και έχεις Εσύ τη δύναμη», ας στραφούμε και ας πούμε, «Γνωρίζω, Κύριε, ότι δεν υπάρχει ελπίδα, πόνος, αγωνία που να μην μοιράζεσαι με μένα· λατρεύω την αγάπη Σου, γονατίζω μπροστά στον σταυρό Σου, δέχομαι τον τρόπο να μοιράζομαι με Σένα τον πόνο μου, επειδή, πιστεύω τόσο βαθιά, εξ ολοκλήρου στην συμπόνια Σου, δώρισέ μου να μοιράζομαι την ολότητά Σου». Αμήν

Πηγή: www.agiazoni.gr